



Sobre el paper i, fins i tot, en el discurs, la majoria de les religions ens posen l'acolliment com un dels preceptes principals. Sense acolliment, de fet, no hi ha ni comunitat, i una comunitat que no acull pot acabar en una societat d'interessos, que pot ser poden ser bons, però en les lectures litúrgiques d'avui se'ns demana anar més enllà.

Abraham obre casa seva als que veu arribar, els ofereix rentar-se, els alimenta, els deixa descansar al millor lloc i compromet els seus, començant per la seva dona, a atendre de la millor manera possible els forasters. Tant és així que n'obté l'agraïment i aquest, l'agraïment, beneficia a qui el fa i a qui el rep.

Pau, tot reconeixent el seu patiment com a evangelitzador, parla d'estendre el missatge a tothom quan diu que cal "anunciar plenament la paraula de Déu, el seu misteri, amagat durant segles i generacions..., fer conèixer la riquesa i la glòria d'aquest seu misteri a favor del pagans..., Nosaltres l'anunciem a ell, encaminant tots els homes i instruint-los en tota mena de saviesa..." Ens demana que no ens quedem "tancadets" al redós de la seguretat del propietari, perquè no en som de propietaris! Els evangelis en van plens d'exemples de compartir, acollir, estimar, fins i tot com diu Pau, encara que hi hagi patiment. Estimar i compartir o acollir no sempre surt de franc.

Lluc en el seu evangeli ens explica allò tan conegut de Marta i Maria i les diverses maneres d'acolliment complementàries, com són el treball i l'atenció personal que juntes formen una unitat. Per acollir bé cal tenir les coses a punt, perquè l'acollit trobi el confort necessari per al seu benestar, però, certament, si l'atenció no és bona, si no hi ha un somriure, una escolta atenta i un tarannà amigable, tot l'esforç d'acollida queda en un no res per manca d'empatia.

A vegades "ens costa discernir què cal fer primer per tenir-ho tot atès al final. Acollir mena a la vida. La vida mena al patiment. El patiment mena al servei i a l'escolta. Totes aquestes pinzellades formen un tot en la vida, amb diversos matisos, harmonies o dissonàncies. Les sabem acollir en la nostra pròpia vida?" (Paraules de vida, 20-07-2025).

En el nostre dia a dia ens és més fàcil acollir dins els nostres cercles d'amistat i de relació social més propera i això pot estar bé, però no és el missatge més exigent de les religions i més concretament, en el nostre cas, de les lectures d'avui, o al menys no n'hi ha prou si estem convençuts del beneficis socials d'una bona convivència en harmonia.

Acollir, protegir, integrar de forma respectuosa les diferències, i promoure les persones que més ho necessiten és, en definitiva, el camí si no volem aquest devessall de guerres i baralles que van guanyant espais arreu on sembla que la solució sigui dominar uns sobre els altres i encara pitjor quan es fa en nom de Déu o de la Justícia i s'oblida que sense misericòrdia no poden existir ni l'un ni l'altre. Repeteixo, com altres vegades, interpretar Déu i Justícia sense misericòrdia és crueltat.

Que personalment i socialment escoltem les nostres consciències i serem més acollidors i, a fi de comptes, millors persones.

Pere Fàbregues i Morlà